

[Arne Melchior]

I denne sommer har Danmark givet visum til fru Laila Khaled, en person, der stolt beretter om sin deltagelse i grove terroroverfald.

I denne sommer har regeringen holdt udbydeligt fast på, at den ikke vil blande sig i idrætsforhold, hvilket gav sig udslag i, at der end ikke blev givet et råd fra regeringen til Den danske olympiske Komité.

På denne baggrund virker det absurd, at de i spørgsmålet nævnte visa er blevet nægtet. Jeg er naturligvis bekendt med de nordiske udenrigsministres erklæring om idræts-samkvem med Sydafrika, men denne kan kun opfattes som en henstilling (der altså ikke kunne gives, når det drejede sig om OL i Moskva).

Hverken Dansk Idræts-Forbund eller specialarbejderforbundene er blevet adviseret om, at visa vil blive nægtet sydafrikanske sportsfolk. Derved har man bragt forbundene i en utrolig situation, når de påtager sig internationale arrangementer.

I Helsingforsdokumentet af juli 1975 hedder det, at intet individ må diskrimineres på grund af det politiske system i vedkommendes land.

Besvarelse (26/8 80):

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Udenrigsministeriets afslag på en anmodning fra Sydafrikas hold i moderne femkamp for kvinder om at få visum til Danmark for at deltage i en konkurrence med andre landes hold i denne sportsgren skal ses på baggrund af Danmarks tilslutning til det fælles-nordiske handlingsprograms henstilling om ophør af sportslige kontakter med apartheidregimet i Sydafrika. Folketinget tilsluttede sig dette handlingsprogram ved beslutning af 26. maj 1978 om boykot af økonomiske aktiviteter i Den sydafrikanske Republik.

De nordiske regeringer har desuden henstillet til de nordiske idrætsorganisationer, at de blev enige om fælles retningslinjer for iværksættelsen af henstillingen om at bringe sportslige kontakter med apartheidregimet i Sydafrika til ophør. Sådanne retningslinjer burde bl. a. medføre, at man i de nordiske lande undlader at arrangere begivenheder, hvortil det er nødvendigt at indbyde repræsentanter for lande, der udøver apartheid. Idrætsorganisationerne i Finland, Norge og

Sverige har accepteret dette punkt i udøvelsen af deres virksomhed.

Regeringens og folketingets stillingtagen til spørgsmålet om sportskontakter med Sydafrika skal ses på baggrund af flere henstillinger fra FNs generalforsamlinger om at bringe sportslige kontakter med Sydafrika til ophør. Sydafrika er således et særtilfælde, som ikke ændrer ved regeringens principielle holdning, at idræt og politik i videst muligt omfang bør søges holdt adskilt.

Der er således tale om en ganske klar afgørelse, som ikke kan sammenholdes med andre tilfælde af visumudstedelser, der baserer sig på andre regler og overvejelser.

Spm. nr. 1197

Til *ministeren for Grønland (21/8 80)* af:

Steenholdt (Grønl.):

»Mener ministeren, at der er grundlag for at kræve afgift for den fodermængde, som ædes af de såkaldte irske, amerikanske og engelske laks i de grønlandske farvande?«

Begrundelse

Der er som bekendt nogle lande, der påstår, at alle laks ved Grønland er deres egne. De vil overvåge, hvordan der fiskes, og deres ønsker har altid været afgørende ved udformningen af Grønlands laksekvota.

De danske havbiologer kan måske fortælle os, hvor stor fodermængde en laks æder pr. dag pr. år, og de kan endda nogenlunde regne ud omtrentlig, hvor mange laks der udklækkes i de ovennævnte landes floder.

Dambrugsejerne på hele Jorden må købe foderstof til deres fisk. Landmændene må købe foderstoffer, ja, endda hønseavlere er ikke fritaget for det.

Det må efterhånden være en misforståelse, at de ovennævnte lande, som »ejer« laksene, kan blive ved med at »sende« deres laks til grønlandske farvande, således at ejerne er fri for at købe foder til dem.

Vi kan da ikke blive ved med at fodre millioner af laks gratis, samtidig med at vi kun må fiske så lidt. Hvis de ikke vil betale afgift, må de holde op med at sige, at laksene er deres.

Besvarelse (29/8 80):